

Vianoce – polnočná sv. omša

Lk 2, 1 - 14

24. december 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Hovorí sa, že noc má svoju moc. A osobitne ju má aj táto noc, ktorú voláme posvätnou nocou, alebo ako v slovenčine hovoríme Vianocami – čo je pravdepodobne napodobenina germánskeho Weihnachten, teda, svätej noci. Tak, či onak, dva najväčšie sviatky kresťanského kalendára, Vianoce a Veľkú Noc slávime v noci. Naznačujeme zvláštnu skúsenosť, že svetlo do nášho života prichádza uprostred noci.

Evanjelium hovorí, že potom ako Mária porodila svojho Syna, zastal pri pastieroch, ktorí v noci strážili svoje stádo Pánov anjel a Pánova sláva ich ožiarila. Anjel im povedal: „Nebojte sa! Nesiem vám dobrú zvesť, ktorá veľmi poteší všetok ľud. Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán.“

Áno aj v našom živote to býva často podobné. Aj my musíme často najprv zakúsiť tmu, aby sme v tme nášho života mohli uvidieť svetlo. Najprv malé svetlo nádeje, ale to sa nám postupne môže rozšíriť až tak, že ono môže nakoniec osvietiť celý náš život.

V advente som spomínal jezuitského pátra Michala Petráša, ktorý v čase môjho detstva, keď som bol 12 ročný miništrant, pôsobil v Piešťanoch a teraz sa stal kandidátom na blahorečenie. On sám spomínal, ako sa v 17 rokoch rozhodol pre kňazskú a rehoľnú cestu, rozhodol sa vstúpiť do Jezuitského noviciátu v Ružomberku. Cestou vlakom od Žiliny po Ružomberok vraj bola strašná búrka, takže po vystúpení z vlaku sa musel najprv skryť pred dažďom. Keď večer konečne prišiel do kláštora, privítal ho tam predstavený a ponúkol mu večeru, kapustné fliačky, ktoré od detstva nemal rád. A večer potom zase nemohol zaspáť, pretože celú noc bubnovali v odkvapovej ríne dažďové kvapky – zdalo sa mu, akoby stále zneli zvony. Ďalšie dni mu pripadali hrozne jednotvárne, len samé modlitby, všetci naokolo sa mu zdali akýsi divní. Na piaty deň prišiel za predstaveným, že on už takto ďalej nemôže, že to nie je cesta pre neho a musí odísť. Predstavený mu povedal, že predsa ho tam nikto nenútil prísť, prišiel sám, dobrovoľne, aby teda skúsil ešte raz sa v kaplnke pomodliť a popremýšľať nad všetkým. Neochotne prikývol a zrazu v tej kaplnke, uprostred najväčšej tmy svojho života mu postupne zažiarilo svetlo. Zrazu všetko uvidel inak. A hovorí, že odvtedy - ani počas 10 rokov, ktoré musel stráviť vo väzení - už nikdy viac svoju cestu neľutoval. A na tomto príbehu je milé, keď tento páter spomenul, že diabol niekedy využije aj takú maličkosť ako sú kapustné fliačky na to, aby sa dostal človeku dovnútra, aby sa dostal do našej duše. Poučné je to aj pre nás, nezabudnime na to.

Učme sa aj my radšej v našom živote hľadať to svetlo, ktorým Ježiš Kristus chce osvietiť naše životy. Počítajme s tým, že je to trochu zvláštne svetlo, svetlo, ktoré svieti, začína svietiť v skrytosti. Ale zároveň je to svetlo, ktoré osvecuje naše srdce, z tohto svetla sa potom rodí náš skutočný život, tvorí sa z neho skutočná reč o živote. Poďakujme sa dnes za to.